

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

בפני כבוד השופטת מיקה בנקי

אהוד מרדכי ילינק

תובע

נגד

אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

נתבעת

פסק דין

תביעה לפיצוי בטענה לאפליה מחמת מקום מגורים, בעת שנדרשה תוספת תשלום לצורך אספקת מוצרי הנתבעת לבית התובע.

הצדדים ומסגרת המחלוקת

1. התובע, תושב בית-אל באזור יהודה ושומרון, רכש בחודש ספטמבר 2019 מוצרים שונים מהנתבעת, העוסקת בשיווק מוצרים לבית ולגינה ומפעילה את רשת השיווק "ACE".
2. הרכישה התבצעה באתר האינטרנט של הנתבעת בו פורטו תנאי ההזמנה, כאשר לעניין מחיר ההובלה נרשם:

"להובלה ליישובים דרומית לבאר שבע, צפונית לצומת עמיעד ויישובים בחבלי ארץ רמת הגולן, יהודה, שומרון, בקעת הירדן, מזרחית לאורך קו מעלה אדומים תחול תוספת תשלום למחיר ההובלה בסך 200 ₪ למחיר הנקוב."

3. נקודת המוצא המוסכמת על הצדדים לצורך תביעה זו היא שהמדיניות המוצהרת והרשמית של הנתבעת היא לגבות תוספת תשלום בגין הובלה ליישובי יהודה ושומרון.
4. עוד הוסכם כי מדיניותה האמורה של הנתבעת נובעת מדרישותיה ומשיקוליה הכספיים של חברת ההובלות עמה מתקשרת הנתבעת, כגון רמת הסיכון בהגעה לישוב ספציפי ומספר ההזמנות הכולל מאותו ישוב או אזור.
5. בחודש אוקטובר 2019, בעת תיאום אספקת המוצרים לבית התובע, נמסר לתובע כי בהתאם למדיניות הרשמית והמוצהרת של הנתבעת לעיל עליו להוסיף 200 ₪ למחיר ההובלה, וזאת מאחר והוא מתגורר בישוב הנמצא באזור יהודה ושומרון. התובע סירב לשלם את התוספת, ביטל את ההזמנה וקיבל חזרה את כספו.
6. על רקע זה הוגשה התביעה דנן, בה תבע התובע פיצוי בטענה לאפליה מחמת מקום מגורים.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

7. הצדדים הגישו רשימת עובדות מוסכמות שתמציתן לעיל ואחריהן הגיש כל צד את סיכומיו.
8. טענת התובע היא שמדיניות הנתבעת, המחייבת תשלום נוסף בעת הובלת מוצרים לאזור יהודה ושומרון, מהווה אפליה אסורה מחמת מקום מגורים ופוגעת בזכותו לשוויון. התובע טוען כי זכות זו עוגנה בחוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים, התשס"א-2000, ומשעה שהנתבעת הפרה אותה – הוא זכאי לפיצוי הקבוע בחוק.
9. טענת הנתבעת היא שעל פי הוראות החוק וכוונת המחוקק יש להבחין בין אספקת המוצר בבית העסק ובין אספקתו לבית הלקוח. בעוד שהחוק לעיל מסדיר את איסור האפליה בבית העסק מחמת מקום מגורים, הרי שתקנות הגנת הצרכן (גילוי פרט מהותי לגבי אספקת נכס או שירות) תשע"ח-2018 מסדירות את האספקה לבית הלקוח וקובעות את חובת הגילוי החלה על בעל העסק לידע את לקוחותיו בדבר המקומות אליהם הוא מספק את מוצריו ושירותיו. משעה שמדיניות הנתבעת פורסמה כנדרש והתובע ידע עליה בעת ביצוע ההזמנה – הנתבעת לא הפרה כל דין ואין כל יסוד לחייבה בפיצוי כלשהו.

דיון והכרעה

הרקע לתיקוני החקיקה

10. המחלוקת בין הצדדים נוגעת לפרשנותם של תיקוני חקיקה חדשים-יחסית בחוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים, התשס"א-2000 (להלן: "חוק איסור הפליה"), בחוק הגנת הצרכן התשמ"א-1981 ובתקנות הגנת הצרכן (גילוי פרט מהותי לגבי אספקת נכס או שירות) תשע"ח-2018.
11. על מנת לעמוד על הפרשנות הנכונה לדברי חקיקה אלו נבחן את הרקע לחקיקתם ואת הצעת החוק ודברי הכנסת שהבהירו את הצורך בהם ואת ההבחנה המבדלת שראה המחוקק בין התיקון שנעשה בחוק איסור הפליה ובין התיקון שנעשה בחוק הגנת הצרכן ובתקנותיו.
12. הצעת חוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים (תיקון מס' 4) (איסור הפליה מחמת מקום מגורים), התשע"ו-2016, כשמה כן היא, הוגשה לכנסת ע"י ח"כ שולי מועלם-רפאלי על רקע הרצון למנוע אפליית לקוחות מחמת מקום מגוריהם. הצעת חוק זו כללה תיקון שני דברי חקיקה – חוק איסור הפליה וחוק הגנת הצרכן.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

13. בדיון שהתקיים בכנסת ביום 3.2.2016 הציגה שרת המשפטים דאז ח"כ איילת שקד את הצעת החוק, ופירטה שמטרתה לקבוע שני איסורי הפליה באספקת מוצרים: האחד – בבית העסק, והשני – מחוץ למקום העסק.

על רקע הבחנה זו הבהירה השרה כי במקום קביעה בחוק איסור הפליה אודות איסור הפליה מחוץ לבית העסק – יתוקן חוק הגנת הצרכן כך שייאסר בו במפורש על עוסקים להטעות צרכנים לגבי המקום הגיאוגרפי שאליו מסופק המוצר או השירות וייקבע פיצוי למקרה של הטעיה כאמור, וכדבריה (הדגש לא במקור):

"ההצעה היא לקבוע שני איסורי הפליה נוספים על מי שעיסוקו באספקת מוצר או שירות ציבורי או בהפעלת מקום ציבורי;

האחד איסור להפלות מחמת מקום מגורים באספקת מוצר או שירות ציבורי במקום העסק או במתן הכניסה למקום הציבורי;

השני, איסור להפלות באספקת מוצר או שירות ציבורי מחוץ למקום העסק, בין צרכנים הנמצאים במרחק דומה ממקום העסק.

לפי המתווה המוסכם בין המציעה ומשרד המשפטים, ייקבע איסור הפליה במקום העסק או במתן כניסה למקום ציבורי מחמת מקום מגורים, כפי שמוצע בהצעת החוק המקורית. **במקום קביעת איסור הפליה מחוץ לבית העסק יתוקן חוק הגנת הצרכן כך שייאסר במפורש על עוסקים להטעות צרכנים לגבי המקום הגיאוגרפי שאליו מסופק המוצר או השירות.** כמו כן ייקבע בחוק זה, שהטעיית צרכן לגבי המקום הגיאוגרפי שאליו המוצר או השירות מסופק תהיה עשויה לזכותו בתנאים מסוימים בפיצויים."

(פרוטוקול ישיבה מס' 98 של הכנסת ה-20 מיום 3.2.2016, עמ' 153).

14. ודוק, במהלך הדיון התנגד ח"כ יוסף ג'אברין לתיקון המוצע בטענה שיש בו למעשה איסור על עמדה פוליטית לגיטימית, אלא שח"כ מועלם-רפאלי הבהירה מיד כי **אין איסור על עמדה כלשהי, היינו - בעל עסק רשאי לסרב לתת שירות בהתנחלויות (כדברי ח"כ ג'בארין), אך הוא מחוייב להודיע על כך מראש (שם, עמ' 157).**

15. בהתאם, גם בדברי ההסבר להצעת החוק הובהר הצורך בהבחנה בין השירות הניתן במקום העסק ובין השירות הניתן בעת אספקת המוצרים לבית הלקוח (הדגש לא במקור):

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

"מטרת הצעת חוק זו לנסות ולמנוע את הסירוב, לעתים, מצד מי שעיסוקם בהספקת מוצרים או שירותים ציבוריים כהגדרתם בסעיף 2 לחוק לספק את אותם מוצרים או שירותים בשל מקום המגורים של הצרכן. לפיכך, מוצע להוסיף לעילות ההפליה הקבועות בסעיף 3 לחוק עילה שעניינה הפליה מחמת מקום מגורים, ולקבוע כי מי שעיסוקו בהספקת מוצר או שירות ציבורי לא יסרב לספק את אותו מוצר או שירות במקום עסקו (לרבות במחסניו ובכל מקום אחר שאליו צרכנים מגיעים כדי לרכוש או לאסוף את המוצר או לקבל את השירות), וכן לא ימנע כניסה למקום ציבורי או מתן שירות במקום הציבורי מחמת מקום מגורים.

נוסף על כך מוצע לתקן את חוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981, ולקבוע כי המקום שאליו יסופק לצרכן הנכס או השירות ייחשב לעניין מהותי בעסקה כמשמעותו בסעיף 2 לחוק האמור. כך, על העוסק ייאסר לעשות דבר, במעשה או במחדל, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת, לרבות לאחר מועד ההתקשרות בעסקה, העלול להטעות את הצרכן בדבר המקום שאליו יסופק לו הנכס או השירות, ובין השאר בדבר הספקת הנכס או השירות לאזור יהודה והשומרון".

(ה"ח הכנסת 638 מיום 13.6.2016, עמ' 120).

16. בדיון שהתקיים בכנסת ביום 20.2.2017 לאישור הצעת החוק בקריאה שניה ושלישית (שם הוצגה כהצעת חוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים (תיקון מס' 4), התשע"ז-2017) הציג יו"ר וועדת הכלכלה דאז ח"כ איתן כבל את תיקוני החקיקה המוצעים תוך שהוא חוזר על דברי ההסבר להצעת החוק כמפורט לעיל ומסכם: "דהיינו, על העוסק יהיה לגלות לצרכן מראש היכן הוא מספק טובין או שירותים".

17. יו"ר וועדת הכלכלה אף הוסיף והדגיש כי אין בתיקון החוק כדי לחייב עוסק לספק מוצרים בבתי הלקוחות בכל מקום, אלא אך בחיובו של העוסק להודיע ללקוחותיו מראש אם הוא לא מוכן להגיע למקום מסוים או דורש על כך תוספת תשלום:

"וכאן מדובר אפילו לא במצב שבו אנחנו אומרים מראש: הוא חייב לנסוע למקום זה וזה, אלא שהעוסק לא הודיע לו שאם הוא לא מוכן להגיע לאלקנה. שיגיד לו מראש, שלא אחרי שרכש ממנו את המוצר והוא צריך לקבל ממנו תיקון, הוא יאמר: אני לא מגיע לאלקנה. כמו שלא מגיע למקומות אחרים, אפילו לא באלקנה; כמו שיש היום מקומות בשטחי הקו הירוק, שיש עוסקים שלא מוכנים להגיע מסיבות כאלה ואחרות."

(פרוטוקול ישיבה מס' 207 של הכנסת ה-20 מיום 20.2.2017, עמ' 65).

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

18. הצעת החוק התקבלה, פורסמה ונכנסה לתוקף ביום 1.3.2017.

תיקוני החקיקה שהתקבלו

(1) חוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים, התשס"א-2000

19. על רקע המתואר לעיל התקבל תיקון סעיף 3 בחוק איסור הפליה והוסף סעיף קטן 3(א1), הקובע (הדגש לא במקור):

(א1) מי שעיסוקו בהספקת מוצר או שירות ציבורי או בהפעלת מקום ציבורי, לא יפלה בהספקת המוצר או השירות הציבורי **במקום העסק**, במתן הכניסה למקום הציבורי או במתן שירות במקום הציבורי, מחמת מקום מגורים;..."

20. סעיף-קטן זה קובע במפורש כי איסור ההפליה חל על הספקת המוצר או מתן השירות במקום העסק – ובו בלבד.

פרשנות זו נלמדת, מעבר לרקע החקיקה המתואר בהרחבה לעיל, גם מנוסחו המלא של הסעיף המתייחס לאיסור ההפליה גם במתן הכניסה למקום הציבורי וגם למתן השירות במקום הציבורי. כל אלו מתקיימים בהכרח במקום העסק ובו בלבד.

21. זאת ועוד, מנוסח סעיף 3(א) בחוק איסור הפליה ניכר כי הביטוי המפורש בס"ק (א1), הקובע כי איסור ההפליה מחמת מקום מגורים חל "**במקום העסק**", אינו מקרי. סעיף 3(א) בחוק קובע:

"3(א) מי שעיסוקו בהספקת מוצר או שירות ציבורי או בהפעלת מקום ציבורי, לא יפלה בהספקת המוצר או השירות הציבורי, במתן הכניסה למקום הציבורי או במתן שירות במקום הציבורי, מחמת גזע, דת או קבוצה דתית, לאום, ארץ מוצא, מין, נטיה מינית, השקפה, השתייכות מפלגתית, גיל, מעמד אישי, הורות או לבישת מדי כוחות הביטחון וההצלה או ענידת סמליהם."

22. כפי שניתן לראות בנקל - הפתיח של שני הסעיפים-הקטנים כמעט זהה, והוא נבדל רק בתוספת המפורשת בס"ק (א1) המבהיר כי הפליה מחמת מקום מגורים אסורה על פי החוק במקום העסק.

האמור אינו פוגע כמובן בתחולתו הרחבה של סעיף 3(א) האוסר הפליה בכל מקום מחמת כל הטעמים המנויים בו (גזע, דת וגוי), ללא אבחנה בין בית העסק או מחוצה לו.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

23. לו היה המחוקק מבקש לראות בקריטריון 'מקום המגורים' כעומד בשורה אחת עם הקריטריונים שנקבעו בסעיף 3(א) - גזע, דת וגוי, כל שהיה עליו לעשות הוא להוסיף את קריטריון 'מקום המגורים' לסעיף הקיים, כפי שנעשה בתיקון מס' 5 בחוק, אז נוספה הסיפא של 'לבישת מדי כוחות הביטחון וההצלה או ענידת סמליהם'.

24. קביעת סעיף נפרד לקריטריון 'מקום המגורים' והוספת המילים "במקום העסק" מבהירות כי האמור בסעיף-קטן (א1) אינו חל מחוץ למקום העסק. הרקע לחקיקת התיקון כמפורט לעיל מלמד כי המחוקק הבין את ההכרח בהבחנה בין איסור הפליה הנוגעת לזהות הצרכן עצמו – כאמור בס"ק א, ובין איסור הפליה מחמת מקום מגוריו – כאמור בס"ק א1. במקרה אחרון זה אין בידי המחוקק לכפות על כל עוסק ועוסק להוביל את מוצריו באותו מחיר ולכל מקום.

(2) חוק הגנת הצרכן התשמ"א-1981

25. בד בבד עם קביעת איסור האפליה בבית העסק מחמת מקום מגורים, התקבל תיקון סעיף 2(א) בחוק הגנת הצרכן שעניינו איסור הטעיה, והוסף סעיף קטן 2(א)(א3) כדלקמן, המוסיף התייחסות מפורשת לאזור יהודה ושומרון:

2. (א) לא יעשה עוסק דבר – במעשה או במחדל, בכתב או בעל פה או בכל דרך אחרת לרבות לאחר מועד ההתקשרות בעסקה – העלול להטעות צרכן בכל ענין מהותי בעסקה (להלן – הטעיה); בלי לגרוע מכלליות האמור יראו ענינים אלה כמהותיים בעסקה:

... (א3) המקום שאליו יסופק לצרכן הנכס או השירות, לרבות הספקה לאזור, כהגדרתו בתקנות שעת חירום (יהודה והשומרון – שיפוט בעבירות ועזרה משפטית), התשכ"ז-1967, כפי שהוארך תוקפן ותוקן נוסחן בחוק, מעת לעת; "

26. כפי שניתן לראות בסעיף-קטן זה, המחוקק קבע במפורש כי המקום אליו יסופק הנכס או השירות הוא עניין מהותי שעל העוסק לגלותו לצרכן מבעוד מועד ונאסר עליו להטעותו בכל פרט הנוגע לכך.

היינו, העוסק יבחר לאן הוא מוביל את מוצריו ולאן לא, ואף יהיה חופשי לקבוע את המחיר להובלה כאמור – אך יודיע על כך מראש ללקוחותיו.

27. באותו תיקון לחוק הגנת הצרכן הסדיר המחוקק בסעיף 31א(א)(א1) את הפיצוי העשוי להינתן ללקוח במקרה בו לא סיפק העוסק את המוצר או השירות למקום המוסכם, לאחר שהעוסק הטעה אותו בעניין מקום האספקה.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

חקיקה משלימה

תקנות הגנת הצרכן (גילוי פרט מהותי לגבי אספקת נכס או שירות), התשע"ח-2018

28. כשנה לאחר תיקוני החקיקה לעיל, ובתוקף סמכותו של שר הכלכלה והתעשייה לפי סעיפים 4(א)(3) ו-1(ב) ו-37 חוק הגנת הצרכן, התשמ"א-1981, תוקנו תקנות אלו, לעניין אופן גילוי הפרט המהותי בו מחויבים העוסקים לגבי אספקת נכס או שירות.

29. ודוק – סעיפים אלו עוסקים בחובת הגילוי של פרט מהותי כאמור, ותוכן של התקנות עוסק בחובת הגילוי החלה על העוסק לגבי מדיניות שירות הובלה ומדיניות מתן שירות, תוך קביעה חוזרת כי על העוסק לגלות לצרכן אם יש מקום שאליו הוא אינו מספק שירות או הובלה או מהם הסייגים החלים על כך לאותו מקום.

30. בדברי ההסבר לתקנות נקבע:

"תקנות אלה הותקנו בעקבות תיקון 4 לחוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים, התשע"ז 2017 אשר תיקן באופן עקיף את חוק הגנת הצרכן והוסיף לרשימת הפרטים המהותיים שבסעיף 2 את פסקה (3א) ולפיה המקום שאליו יסופק נכס או שירות הנו פרט מהותי בעסקה ועל כן חובה לגלותו בטרם עשיית העסקה.

מטרת התקנות לקבוע הוראות מפורטות ביחס לחובת הגילוי בכל הנוגע לאספקת נכס או אספקת שירות (שלא ניתן בבית העסק) למקום, לרבות האזור ולרבות הוראות בעניין אופן הגילוי."

31. כאמור לעיל - חובת גילוי ולא חובת ביצוע הובלה או חובת אספקת שירות לכל מקום.

32. בדיון שהתקיים בעניין תקנות אלו ביום 14.2.2018 בוועדת הכלכלה בראשות ח"כ שולי מועלם-רפאלי הוצגו התקנות והקשרן, תוך שנציגת הלשכה המשפטית של הרשות להגנת הצרכן שבה ומבחינה:

"התקנות לא יוצרות חובה של עוסק להוביל מוצר למקום שהוא לא מתכוון להוביל אליו, אבל הוא מחייב לגלות לאן הוא מוביל את המוצר או לאן הוא לא מוביל את המוצר בשביל למנוע מצב שבו הצרכן מגלה את זה בשלב מאוחר יותר או לא מודע לזה בכלל."

(פרוטוקול מס' 693, ישיבת ועדת הכלכלה, 14.2.2018, עמ' 3).

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

מן הכלל אל הפרט

33. כמתואר בעובדות המוסכמות על הצדדים, מדיניות הנתבעת אודות האזורים הגיאוגרפיים אליהם היא מספקת את מוצריה והעלות הכרוכה בכך פורסמה באתר האינטרנט שלה והייתה ידועה לתובע טרם ביצוע העסקה.

34. משעה שענייננו בסוגיית האספקה לבית הלקוח – לא חל סעיף 3(א1) בחוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים, התשס"א-2000 לעניין הפליה מחמת מקום מגורים.

35. בהתאם לאמור, המסגרת המשפטית החלה על המחלוקת בעניין אספקת המוצר לבית התובע היא בחוק הגנת הצרכן התשמ"א-1981, ובהתאם לדרישת החוק והתקנות הודיעה הנתבעת כי הובלה לאזור יהודה ושומרון כרוכה בתוספת תשלום של 200 ₪ למחיר ההובלה.

36. כמתואר לעיל מדובר בחקיקה חדשה-יחסית ומשום כך טרם פורשה בהרחבה בפסיקה. עם זאת, נמצאו בפסיקה מספר הערות המלבנות את מעמדו של התיקון האמור.

37. כך, לדוגמא, נקבע בבית המשפט העליון בהערת אגב כי סעיף 3(א1) הוא בגדר חריג לחוק איסור הפליה (רע"א 10011/17 מי-טל הנדסה ושירותים בע"מ נ' חאלד סלמאן (נבו), 19.08.2019), סעיף 24 בפסק דינו של כב' השופט מ' מזוז.

38. כב' השופט ע' גרוסקופף, בשבתו כשופט בית המשפט המחוזי מחוז מרכז, קבע אף בהערה בה"פ (מחוזי מרכז) 18716-08-14 אחמד מנסור נ' המועצה המקומית כוכב יאיר צור יגאל (נבו), 19.09.2017 כי:

"הערה: תיקון מס' 4 אינו אוסר, על פי לשונו, הפליה מחמת מקום מגורים בהספקת המוצר או השירות הציבורי שלא במקום העסק. בעניין זה הסתפק המחוקק בהטלת חובה ליידע את הצרכן מראש בדבר הגבלות על מקום ההספקה באמצעות תיקון סעיפים 2(א) ו-31א.א (א) לחוק הגנת הצרכן."

39. לפיכך, לא הפרה הנתבעת את הוראות הדין ולא נקטה באפליה אסורה כלפי התובע.

40. לאור האמור יש לדחות את התביעה.

שונות

41. בבחינת למעלה מן הצורך ייאמר כי בסיכומי התובע נעשתה 'הרחבה' להסכמת הצדדים והתובע ביקש לפרש את סעיף המדיניות כמחיל את המגבלה "מזרחית לאורך קו מעלה אדומים" גם על רשימת האזורים שקדמה לו. היינו, לטענת התובע יש לקרוא את סעיף המדיניות כך שאזור יהודה ושומרון יחויב בתוספת תשלום רק בחלקו הנמצא מזרחית לקו מעלה אדומים.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

פרשנות זו אינה עולה מהכתוב כפשוטו ואינה מתיישבת עם יתר חלקי הסעיף ועל כן יש לדחותה כשלעצמה. 'עדיפות' למגבלה של 'מזרחית לקו מעלה אדומים' מייצרת מחד את ציון רמת הגולן הנמצאת כולה מזרחית לקו מעלה אדומים ומעלה ספקות לא מבוטלים מאידך אודות ישובי יהודה ושומרון הנמצאים מערבית לקו זה, ואשר לגביהם ודאי חל נימוק המדיניות של רמת הסיכון בהגעה למקום ומספר ההזמנות הכולל מאותו ישוב או אזור.

עם זאת, כאמור, טענה זו חורגת ממילא מגדר ההסכמה שהוגשה ועל כן היא נדחית גם מטעם מקדמי זה.

42. הצדדים התייחסו שניהם לתא"מ (שלום ב"ש) 57974-01-18 צבי פיין נ' סטודיו קרמיקה בע"מ (נבו, 12.02.2019) אשר דן אף הוא בטענת הפליה לפי חוק איסור הפליה.

לאור ניתוח החקיקה לעיל כמו גם הפסיקה המנחה שהובאה סבורני כי לא ניתן להקיש מפס"ד פיין לענייננו.

יתר על כן, בעניין פיין לא פורסמה כל מדיניות שהיא לעניין הובלת מוצרי בית העסק, ועל כן בית העסק הנתבע שם כשל לכאורה בחובת הגילוי המוטלת עליו לפי חוק הגנת הצרכן ותקנותיו. לפיכך, גם מסיבה זו, לא ניתן ללמוד מפס"ד פיין לענייננו.

סוף דבר

43. ענייננו בתביעה בטענה לאפליה מחמת מקום מגורים, לאור הודעת הנתבעת כי הובלת מוצריה לבית התובע כרוכה בתוספת תשלום מאחר וביתו נמצא בשטחי יהודה ושומרון.

44. סעיף 3(א1) בחוק איסור הפליה והרקע לחקיקתו מלמדים כי אינו חל על אספקת מוצרי העוסק לבית הלקוח.

45. פרסום מדיניות עוסק באשר לאספקת המוצרים לבית לקוחותיו הוסדרה בחוק הגנת הצרכן ותקנותיו, והנתבעת עמדה בדרישות העולות מחקיקה זו עת פרסמה מראש את מדיניותה.

46. לפיכך התביעה נדחית.

47. התובע יישא בהוצאות הנתבעת בסך 7,500 ₪.

ניתן היום, כ"ז כסלו תשפ"א, 13 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

בית משפט השלום בירושלים

תא"מ 20-02-63371 ילינק נ' אייס קפיטל קמעונאות (2016) בע"מ

מיקה בנקי, שופטת

